

K oknu stopi in zagleda:
 Trg prostorni ves napolnjen
 je z narodom revnim, lačnim.
 K nebu dviga roke suhe
 narod bedni, narod lačni
 in kriči iz vsega grla
 kot otrok, ki hoče hrane:
 „Paša, daj nam dela, dela!“

Po vsem mestu se razlega
 krik ta strašni, nenavadni
 in on reže mu v ušesa,
 reže bolj ko nož damaški . . .

Dolgo paša ne pomišlja,
 na balkon on hitro stopi,
 z roko mahne — vse utihne —
 in z zvonečim reče glasom:
 „Narod slavni, bratci dragi,
 prosite, naj dam vam dela,
 no, povem vam prav odkrito:
 pomagati vam ne morem,
 saj še sam ga nimam — dela,
 ko sem vendar paša vaš!“ . . .

Petruška.

Priskakljali dnevi solnčni . . .

Priskakljali dnevi solnčni
 so iz tujih deželá;
 prepojena s hrepenenjem
 so narave sveta tla.

V temnih globočinah zemlje
 polje plodna, sočna kri . . .
 En poljub nebeških žarkov,
 vsemir večni zadrhti. —

Glej, že tisočero cvetov,
 kakor solncu svit žareč,
 je prepreglo dole tihe,
 vrh goré v nebo strmeč.

Jutro sveto je vzplamtelo
 v solnčne sile žar krvav,
 s širnim morjem se nebo je
 strnilo v poljub sanjav.

Vekoslav Spindler.

